

A FATE
FORGED
IN FIRE

TÚZBEN EDZETT SORS

HAZEL McBRIDE

A FATE
FORGED
IN FIRE

TŰZBEN EDZETT SORS

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Hazel McBride: *A Fate Forged in Fire*
First published in 2025 by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Sziklai István

Szerkesztette
Kósa Éva

Borítóterv
Sarah Horgan

Borítógrafika
Sasha Vinogradova

Térkép
Dewi Hargreaves

Keltasárkány-grafika
DEWise/Adobe Stock

ISBN 978-963-636-985-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Hazel McBride 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Sziklai István 2026

*Azoknak a lányoknak, akiknek azt mondták,
hogy oltsák ki magukban a tüzet.
Rohadtul égessétek porig az egészet!*

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Némely témája ezen mesének – különösen a nőgyűlölet és a szexizmus – megrázó lehet az olvasó számára. Konkrétabban a családon belüli erőszak, a szexuális zaklatás/erőszak, valamint a kényszersterilizálási kísérletek. Az olvasó találkozni fog gyásszal, gyermek elvesztésével, halállal, valamint az erőszak nyers ábrázolásával is e lapokon. Szerencsére a sárkányok kevésbé hajlamosak az aljasságokra, mint az emberek, és a tűz nem mindig pusztító. Vannak benne fényes pillanatok és reménykeltő találkozások, mivel Aemyra lobogó tűzzel ég azokért, akiket szeret, és azért a helyért, amit az otthonának nevez.

ERISZOKIA

Pavykan

Dujara

TÌR UISGE

Ravik

Dagát

Duadan

DRÁGAKÖVEK
ÖBLE

NAPNYUGTA-SZIGET

Penryth

DEARR HEGYES

NEMA-
ERDŐ

Fyndhorn

Aird Lasair

Völgyrév

TÌR TEINE

Atholl

Aird Caolas

DÉLI
HOMOK-
VIDÉK

Truvo

ELFELEDETT-
SZIGET

ZAFÍR-TENGÉR

Gael-Magyar SZÓSZEDET

a chuisle	drágám, aranyom
a ghràidh	drágám, kedvesem
a luaidh	kedvesem, édesem
abhainn	folyó, patak
adhair	levegő, lég
athair	apa, atya
àird	magas (hely), domb, sziklafok, földnyelv
ballan	kád, tartály, vödör, faedény, héj
beathach	állat, bestia, fenevad
beinn	hegy, hegység
Beltane	tűzünnp, május első napja
beus	erény, erkölcs
bodran/bodhrán	tradicionális kézidob
cailleach	idős hölgy, öregasszony, banya
cainnt	nyelv, beszéd, beszélgetés
caisteal	kastély, vár
caolas	keskeny, szoros
cèilidh	hagyományos társasági összejövetel, népzenevel, élő hangszeres kísérettel és tánccal
chrùin	korona
clàrsach	(kelta) hárfa
copar	réz
deàrr	ragyogni, csillogni
dorchadas	sötétség, titokzatosság, homály
dùileach	elemi, elemhez kötődő, elementalista
Eilidh	Elaine, Ellen, Helén
fèileadh	kilt, hagyományos, térdig érő férfiszoknya

gealach	hold
geamhradh	tél
iolaire	sas
kelpi	a kelpi alakváltó vízi szellem, ami leggyakrabban ló formájában jelenik meg folyók, tavak és tengeröblök partján
klémor	nagy méretű, kétélű, kétkezes kard
laird	lord, nagyúr, földesúr
lasair	láng, szikra
Leòmhann	oroslán, Oroszlán (csillagjegy)
loch	tó, tengeröböl
Màiri	Mary, Mária
mo luaidh	édesem, kedvesem, szerelmem
neamh	menny, égbolt
onair	becsület, tisztelet
òmar	borostyán
òr	arany
Pàdraig	Patrik
raonach	síkvidék, síkság
rionnag	csillag
seann	ősi, régi
sgàile	árnyék, árny
sgian dubh	kicsi, egyélű kés
sgiath	repülj!
sgillinn	penny
solas	fény
Sorcha	Sarah, Sára
teine	tűz
tìr	föld, ország
tùr	tiszta, teljes, tökéletes, abszolútum
uisge	víz
ùir	föld

KIEJTÉSI ÚTMUTATÓ

MEGJEGYZÉS AZ OLVASÓNAK

A történetben szereplő szavak közül számos a skót gael nyelvből kapott ihletést, abból ered, vagy egyenesen annak közvetlen fordítása. A szóválasztásban és a kiejtésben eltérések lehetnek a különböző nyelvjárások miatt. A gael nyelvben vannak olyan egyedi hangok, amelyeket az angol (vagy a magyar) ábécé betűivel nehéz pontosan jelölni. Ezért javasoljuk az olvasóknak, hogy keressenek egy online skót gael szótárat, ahol meghallgathatják ezeket a szavakat a pontos kiejtés és a további tanulás érdekében.

A SZEREPLŐK NEVE

Aemyra	[émíra]
Adarian	[ádarian]
Màiri	[máíí]
Orlagh	[orla]
Pàdraig	[pahtrik]
Fiorean	[fíóréan]
Lachlann	[lokhlan]
Laoise	[lísa]
Draevan	[drévan]
Daercathian klán	[derkaszajan]
Leuthanach klán	[léjhanokh]

A SZEREPLŐK NEVE

Leòmhann klán	[líóuan]
Iolairean klán	[juleran]
Solas	[szólissz]
Gealach	[gíalakh]
Kolreath	[kolrejasz]
Aervor	[ervor]
Terrea	[terajah]

HELYNEVEK

Tìr Teine	[csír csejné]
Tìr Sgàile	[csír szkalé]
Tìr Ùir	[csír úr]
Tìr Uisge	[csír úsgé]
Tìr Adhair	[csír áer]

Àird Lasair	[arst lasszer]
Àird Caolas	[arst kúlistsz]

Caisteal	[kasszdzsál]
Penryth	[penrisz]
Truvo	[trúvó]
Deàrr-hegység	[dzsár-hegység]

VILÁGÉPÍTŐ KIFEJEZÉSEK

Beinn Deataiche	[bin dzsetakh]
dùileach	[dúlakh]
sgillinn	[szkilín]
beathach	[bíjoakh]
dorchadas	[dorákhá-dissz]
copar	[koper]
òmar	[aumar]
seann	[saoún]
cainnt	[káíncs]
tùr	[túr]
athair	[aher]
feileadh	[félih]
cèilidh	[kéjlí]
sgiath	[szkíah]
fearsolais	[férszolis]
onair	[oner]
chrùin	[krún]
beus	[béjsz]
a luaidh	[alúej]
a ghràidh	[aghráj]

ELSŐ FEJEZET

Amikor Aemyra lekuporodott a vajúdó anya elé, hirtelen rájött, hogy csak akkor szereti az arcát egy nő lába közé dugni, amikor az az élvezettől sikoltozik, nem pedig a fájdalomtól.

Aemyrának megvolt a maga oka rá, hogy másképp tekintsen a szülésre, mint Eriszokia legtöbb asszonya. Nem utolsósorban az, hogy örökbe fogadó anyja, Orlagh, már az ő első vérzése előtt elvette a kedvét az egész megpróbáltatástól azzal, hogy elkezdte taníttatni a bábamesterségre.

– Mindjárt vége? – nyögte kimerülten Màiri.

Aemyra előbújt a nő vékony alsóíngé alól, meghúzta a fejkendőjét, és mosolyt varázsolt az arcára. Remélte, hogy ez megnyugtató hatást kelt.

– Már nem tart soká – mondta, és tiszta rongyért nyúlt, hogy megtörölje a kezét.

A főváros, Àird Lasair asszonyairól az a mondás járta, hogy magának a tűzistennőnek, Brigidnek a képmására

lettek teremtvé, és a népek legalább annyira tisztelték az erejüket, mint a szépségüket. Ám Màiri így is gyorsan fáradt.

Amikor a nő ismét fájdalmasan sikoltozni kezdett, Aemyra az ajkába harapott, és remélte, hogy Orlagh hamarosan megérkezik. Ha az anyjának nem egy törött lábat kellett volna éppen ellátnia, ő soha nem jött volna ide egyedül levezetni a szülést. Az istennő a tudója, őbelőle hiányzik a gyógyítókra jellemző kedvesség.

Hátranézett a válla felett, kipillantott az ablakon át a nyüzsgő utcára, és azon tűnődött, mi tartja fel a fivérét. Órákkal ezelőtt üzent neki a kovácműhelybe, hogy jöjjön segíteni.

– Azt hiszem, jön a baba! – nyögte Màiri.

Aemyra erre gyorsan visszafordult, felemelte az alsó-inget, és hálát adott Brigidnek, amikor meglátta a sötét hajjal borított fejcskét. Miután az egész délelőttöt a hideg padlón térdelve töltötte, a baba végre megfordult, és Aemyra megkönnyebbült. Végül is nem lesz szüksége Orlagh segítségére.

– Már majdnem vége, csak lélegezz tovább! – biztatta az anyát.

Tétova kopogás hívta fel a figyelmét a fivére érkezésére. Mikor megfordult, Adariant látta az ablakon át leskelődni.

– Végre – dünnyögte.

Türelmetlenül intett neki, hogy jöjjön be, miközben egy nedves kendővel gyengéden letörölte a verejtéket Màiri homlokáról. Ezután biztosan szüksége lesz egy italra; a térde mostanra elzsibbadt, a háta pedig kőmerev volt.

Az ajtó kicsapódott, és Adarian arca lángra lobbant, amikor a szeme előtt ment végbe a születés csodája.

Màiri túlságosan elmerült a fájdalomban, hogy törődjön vele. Aemyra gúnyosan elmosolyodott.

– Biztosan láttál már ilyet korábban, Adarian!

Fivére erre csak a fogát csikorgatta. Széles vállával alig fért be a keskeny ajtónyíláson; átpréselte magát, majd a földre tette a magával hozott vödörnyi tiszta vizet.

– Nem arról van szó, hogy még nem láttam ilyet – morogta, és sietve elhátrált.

Mielőtt kisurranhatott volna a házból, Aemyra csetintett.

– Ne olyan sietve! Kell még lepedő.

Adarian becsületére legyen mondván, zokszó nélkül ment át a másik szobába. Aemyra talán nem vonzódott ugyanúgy a bábasághoz, mint Orlagh, Adariannak viszont egész biztosan nem volt hozzá gyomra. Ők ketten mindig úgy veszekedtek azon, hogy ki dolgozhat a kovácsműhelyben nevelőapjukkal, Pàdraigkal, mintha még mindig gyerekek lennének.

Aemyra bátorítóan megsimogatta Màiri karját, és feltűnt neki, hogy a nő bőre hideg.

Hetek óta borongós és nedves volt az idő, és a ház belseje is nyirkos szagot árasztott. Aemyra gondolkodás nélkül a kandalló felé nyújtotta a kezét, ujjait egyenesen a tűzegre szegezve. Akkora lángnyelv csapott ki a kezéből, ami egyértelműen túl erős volt ahhoz, hogy egy átlagos dùileachtól származhasson.

Amikor meglátta Màiri döbbent arcát és a nagy halom lepedővel éppen visszatérő Adarian szigorú tekintetét, tudta, hogy túl sokat árult el a képességéből.

– Nem is tudtam, hogy már kötődteél – nyögte Màiri.

Ahogy Aemyra meghallotta Adarian súlyos lépteit maga mögött, rögtön megérezte a hátán fivére elítélő tekintetét. Sokan részesültek az istennők áldásában, de kevesen rendelkeztek az övéhez hasonló hatalommal anélkül, hogy elemi mágiájukat a kötődés révén fokozták volna.

Kivéve a Daercathian klánt, Tìr Teine uralkodóit. Míg a legtöbb átlagos dùileach csak annyira tudta irányítani az erejét, hogy meggyújtson egy gyertyát, a sárkányklán tűzzel tarolta le a csatatereteket.

– Ööö, igen. Nemrégiben történt – motyogta, és Brigidhez fohászkodott, hogy jöjjön még egy fájás, ami most hasznos lenne, hogy elterelje róla a figyelmet.

Adarian a hazugság hallatán kiviharzott a házból, és csilingelés hallatszott, amikor a hideg huzat betört az ajtón. Aemyra tekintetét az alacsony mennyezetre emelte, ahol törött porcelánból, üvegből, színes szalagokból, sőt ezüstsgillinnekből készült talizmánok lógtak a fagerendákról, megbékítendő Beirát, a levegő istennőjét. Aemyra önkéntelenül is arra gondolt, hogy azokat az ezüstsgillinneket jobb lenne egy új ajtóra költeni, de elhatározta, hogy a feladatára koncentrál, úgyhogy folytatta a munkát.

Szerencsére Màiri túl fáradtnak tűnt ahhoz, hogy feltűnjön neki az Aemyra fejkendőjéből kicsúszott hajtincs.

– Az istennők megválogatják, kiket áldanak meg, de lássuk, vajon megajándékozták-e ezt a gyermeket – mondta Aemyra.

A megidézett tűz melege belengte a nyirkos szobát. Brigid figyelte, ahogy világra jön ez a kised.

Amint az utolsó előtti fájdalomhullám átfutott Màirin, Aemyra nézte, ahogy a csecsemő kifelé csúszik, és nem

tudta leplezni az arcára kiülő grimaszt. Màiri olyan hangosan sikított, hogy Aemyrának az az érzése támadt, a lelke visszhangként felel erre testének abban a porcikájában, amely leginkább értette, mit jelent nőnek lenni.

A következő pillanatban a csecsemő valósággal a karjába katapultált, és azonnal felsírt. Aemyra elkapta a kislányt – mert kislány volt –, és a kandallóban azonmód fellobbant a tűz.

Màiri gyorsan pislogott, felkapta a fejét, és a szeme tágra nyílt, ahogy meglátta az áldás jelét. Aemyra ügyesen elvágta a köldökszinórt, majd mágiája egyetlen könnyed mozdulatával kiégette a vágás helyét.

– Egy dùileach... – sóhajtottà Màiri áhítattal, ahogy az újszülöttért nyúlt.

Miután Aemyra bebugyolálta a kislányt a tiszta lepedőbe, amit Adarian gondosan felmelegített a saját varázsserejével, átadta a gyermeket az anyjának.

– Az első? – kérdezte pusztà kíváncsiságból.

Màiri felnézett, könnyek csillogtak a szemében, és bólintott.

– A nagymamámnál felparázslott a tűz, anyámnál és nálam éppen csak felszikrázott. Nem is nagyon mertem remélni, hogy az egyik gyermekünk megkaphatja az istennő áldását...

Aemyra idegesen a lobogó tűzre pillantott, majd öszszerezett, amikor az ajtó ismét kitárult. Ezúttal nadálytő és medvehagyma illata kísértè a könnyed léptekeket.

– Elkéstél – szólalt meg Aemyra fanyar mosollyal, amint az anyja besietett a szobába.

Orlagh gyakorlatiasan feltúrte az ingujját, így jól látzott sima, umbrabarna bőre. Solas leröppent a válláról,

és megtelepedett az egyik széken; lángoló farka kissé nyugtalanítóan közel került a fához. Aemyra ijedten meredt a tűzmadárra, és buzgón imádkozott minden istennőhöz, hogy Màiri ne hozza fel újra a kötődés témáját.

– Tudtam, hogy helyettem is jól boldogulsz majd – szólalt meg Orlagh, majd letette a táskáját, és gyakorlott szemmel végigmérte Màirit. – A szépséges kislány és elégedett anyukája alapján igazam volt.

– Egy istennő áldotta dùileach... – mondta Màiri ábrándosan, és elbűvölten ismerkedett leánya arcával.

Orlagh erre felhúzta formázott szemöldökét, majd képességei révén kiegészítette Màiri apró sebeit. A szülés utáni szertartásokat Aemyra az anyjára bízta, kezét mosott, és sietve kifelé iszkolt a házból, hogy felkutassa igencsak kései reggelijét.

– Aemyra! – szólt utána Orlagh.

Aemyra megállt, és egyik kezét az ajtókilincsen tartva, megfordult. Orlagh mélybarna szeme fáradt volt, de büszkén csillogott.

– Ügyesen csináltad – mondta az anyja.

Solas, mintha csak nem értene egyet, apró szárnyával csapkodni kezdett. Anyja tűzmadarának átható tekintetét kerülve Aemyra kisuhant a házból.

Amint behúzta maga mögött az ajtót, Alsóváros nyüzgése szinte megrohanta. Sült hús és pirított hagyma illata kúszott az orrába, és megkordult a gyomra.

Alig két lépést tett a legközelebbi kordé felé, amikor egy erős kéz valóságosan lerántotta a megroggyant tornácról.

– Mi a... – kiáltott fel, de könnyedén kiszabadult a fogásból, megcsavarta a nagy kart, majd megfordult, hogy az öccse szemébe nézzon.

Adarian tekintete a fejkendőjéből kilógó hajtincsére szegeződött.

– Takard el! Most! – vakkantott rá, miközben zafírszínű szeme idegesen az utca többi háza felé villant.

Mivel Àird Lasair nyüzsgő Alsóvárosában a házak szorosan egymás mellett álltak, Aemyra nem aggódott amiatt, hogy valaki különösebb figyelmet szentelne neki.

Elindított egy ütést az öccse felé, ám az könnyedén kitért előle.

– Te csak ne mondd meg nekem, hogy mit tegyek! – vágott vissza a lány, de azért a kendő alá rejtette a hajfürtöt.

Hosszú léptekkel indult el az utcán a mocskos pocsolýákat kerülgetve, és fittyet hányt az árusokra, akik kordékról, bodegákból, sőt néhányan lóhátról próbálták felhívni a figyelmet portékáikra.

Adarian, aki jóval magasabb és természetesebb volt nála, alig tudta tartani vele a lépést, míg Aemyra átkanyargott a tömegen.

– Mi történt odabent? – kérdezte.

A nővére gúnyosan elmosolyodott, ahogy a macskaköves utcákon lépdeltek.

– Szülésnek hívják. Veszélyes dolog. Én azt javaslom, továbbra is idd azt a fogamzásgátló főzetet, amit Orlagh kotyvaszt.

Adarian erre elpirult: pontosan olyan színt öltött az arca, mint a haja volt eredetileg, mielőtt rövidre nyírta és befestette korommal.

– Tudod, mire gondolok, Aemyra. Egyre meggondolatlanabb vagy – dörögte, és behúzta a nővérét az egyik bűzös sikátor árnyékába. – Elfelejtetted, miért kell titok-

ban tartanod a mágiádat? Vagy egyszerűen már nem érdekel? Hála Brigidnek, hogy Màiri azt hitte, kötődteél.

Aemyra erre ingerült arcot vágott, és leporolta a nadrágját.

– A hormonok miatt a szülő nők olyasmiket mondanak és tesznek, amire másnap már nem is emlékeznek. Nem lesz gond!

Adariant ez láthatóan nem győzte meg, Aemyrának pedig nem igazán volt ínyére, ahogy most az öccse fölé tornyosult. Úgy érezte, ettől mindenki elfelejti, hogy ő az idősebb. Hét teljes perccel.

– Csak azért, mert a hatalmad felülmúlja Tìr Teine minden nem kötődő dùileachját, még nem jelenti azt, hogy használnod is kell – figyelmeztette a fivére.

Aemyra ismét gúnyosan elmosolyodott.

– A legtöbb kötődő dùileachnál is erősebb vagyok.

Felemelte a kezét, és lángokat idézett a tenyerébe; a fény megvilágította az arcukat, ahogy a varázsereje mohón előtört. Adarian úgy mozdult, hogy eltakarja a lángokat az utca felé, Aemyra pedig azért küzdött, hogy a tenyerében tartsa a tüzet. Túl könnyű lett volna hagyni, hogy úgy ömöljön belőle, mint a futótűz, amíg el nem borítja a körülöttük emelkedő rozoga épületeket.

Kordé zörgött végig a macskaköveken, amitől mindketten megijedtek, és a lány gyorsan eloltotta a lángot. Csak a füstszag maradt a levegőben.

– De a királynál és a fiainál nem – intette Adarian. – Egy sárkánnyal összekötött dùileach ellen nincs esélyed. És ha rájönnek... Talán tényleg kötődnöd kellene, ha azzal el tudod rejteni az eredeti képességedet.

Aemyra erre lépett egyet feléje, mire az öccse bölcsen elhátrált.

– Micsoda remek ötlet, fivérem! – mondta Aemyra gúnyosan. – A kötődés remekül felerősítené a varázserőmet, és még nehezebb lenne elrejteni.

Mivel látta, hogy a beszélgetés veszélyes irányba tart, végignézett a sikátoron, nem lapul-e egy csavargó észrevétlenül valamelyik ajtónyílásban.

Adarian vállat vont.

– A te vérmérsékleteddel jól kijönnél egy kimérával.

– Ne sértegezz! – sziszegte Aemyra. – Tudod jól, hogy milyen beathachot érdemlek.

Adarian a húga immár láng nélküli tenyerére meredt. Bár ő is küzdött azzal, hogy titokban tartsa a képességét, közben olyan szinten tudta már uralni, amiről Aemyra csak álmodozhatott. Mivel az ő varázsereje gyengébb volt, Adarian nem adta jelét ennek a belső küzdelemnek, míg a nővére folyton úgy érezte magát, mintha kondér lenne, amit túl sokáig hagytak forrni.

– A világ már így is lángokban áll, Aemyra. Nincs szükségünk rá, hogy te is felégyess még valamit – sóhajtott fel Adarian.

A húga erre csak böszén rávillantotta a tekintetét.

Adarian kormos kezével megtörölte az arcát; az ujjain látszottak a kovácsműhelyből származó friss égési sebek. Aemyrát már a látvány is felbőszítette. Nem mintha neheztelt volna a szüleikre a mesterségük miatt – tisztában volt vele, hogy milyen értékesek azok a képességek, amelyeket mindketten örököltek –, de legbelül tudta, hogy ennél többre hivatottak. Hogy többet érdemelnek, mint

azok a titkok, melyeket huszonhat éve voltak kénytelenek őrizgetni.

– Több mint tíz éve költöztünk Penrythból ebbe a bűzös városba. Brigid okkal ajándékozott meg, én pedig lánggal és acéllal fogok harcolni azért, ami jog szerint az enyém – mondta.

Adarian zafírszínű szeme, ami annyira más volt, mint az ő erdőzöld írisze, most eltompult a fáradtságtól.

– Tényleg érdemes elpocsékolni az életedet egy olyan örökségre várva, ami talán soha nem is lesz a tiéd? – kérdezte.

Aemyra elfojtotta bosszúságát, könnyökével félrelökte az öccsét, és visszatért az utcára. A frissen sült zablepény illatától összefutott a nyál a szájában, és biztos léptekkel indult meg a hepehupás utcákon, a csizmája csak úgy kopogott, ahogy a pékség felé tartott. Vékony köpenye éppen csak elegendő volt ahhoz, hogy megvédje a városkapun át szélrohamokkal érkező téli hidegtől.

Néhányan odakiáltottak Adariannak, amint délnek tartottak, megköszönve neki a javításokat, vagy éppen egy patkolásra váró lóról érdeklődtek.

A keserűség újra gyökeret vert Aemyra szívében.

– Tényleg elég ez neked? – dünnyögte, ahogy az iker-testvére beérte.

A fiú lesütötte szemét, a piszkos földet nézte.

– Ez becsületes munka.

A lány örült neki, hogy az öccse nem láthatta, ahogy elhúzta a száját. Pádraig mindkettőjükből ügyes fémművest kovácsolt, de Aemyra nem érzett szenvedélyt e hivatás iránt sem.

Ahelyett, hogy kigúnyolta volna az öccsét, elfordította tekintetét a déli kaputól, és a mellvéd fölé nézett. Alsó-

város omladozó háztetői felett még éppen ki tudta venni Lasair várának vérvörös ormait. A magas tornyok közvetlenül a híd túloldalán magasodtak – a tó választotta el a város többi részét a várban lakó nemességtől.

Aemyra még soha nem járt a híd túloldalán. Tíz hosszú éve raboskodott már Àird Lasair alsóvárosának magas mellvédei között. Mégsem volt hajlandó elhagyni a helyét. Adarian, Orlagh, Pàdraig... mindnyájuknak megvolt a maga szerepe. Ráadásul Aemyra nem gyalogosan szándékozott felfedezni Tìr Teine többi részét.

Mintha csak a gondolatával idézte volna elő, a lábuk alatt megremegett a föld, a mocskos pocsolyák fodrozódni kezdtek. Az emberek várakozva és félve emelték az égnek arcukat.

A borongós égbolt hirtelen felderült, amikor a király csodálatos aranyszínű sárkánya felemelkedett a vár mögül, és hatalmas bömböléssel széttárta szárnyát.

Kolreath. A még élő három sárkány közül a legvénebb.

Amikor az ónszürke ég meghasadt, és az esőfelhők végre kiöntötték terhüket, Aemyra volt az egyetlen az utcán, aki nem remegett meg a sárkány második, falrengető üvöltésétől. Az esőcseppek elpárologtak a lány arcán, ahogy felnézett a beathachra, amire évek óta áhítozott. A fenséges sárkány, Kolreath, a fejük felett repülve elég hangosan verdesett hatalmas szárnyával, hogy elnyomja a hangjukat.

– A királynak egyszer meg kell halnia, Adarian – dünyögte Aemyra. – És amikor ez bekövetkezik, én készen állok rá, hogy átvegyem mindazt, amire születtem.